

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/39/2025
Identifikačné číslo spisu:	3823010996
Dátum vydania rozhodnutia:	22.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3823010996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného Y. O. pre trestný čin zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona účinného do 15. marca 2024 a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 22. júla 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného Y. O. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. augusta 2024, sp. zn. 23To/53/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. O. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. júna 2024, sp. zn. 1T/120/2023, uznal obvineného Y. O. vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„dňa 08. októbra 2023 v čase okolo 13:20 hodiny, pri vchode do budovy Obchodného domu Prior na námestí Slobody číslo 1 v Prievidzi, po slovnom konflikte a vulgárnom nadávaní poškodenej U. Š.Z. sa tejto vyhrážal slovami, že ju zabije, na čo mu ona nastriekala do tváre obranný sprej - kaser a on ju udel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, v dôsledku čoho spadla na zem, kde k nej pristúpil a niekoľkokrát ju kopol do hlavy a nôh, počas čoho opätovne zopakoval, že ju zabije, čím jej spôsobil zranenia: zlomeninu ľavej stehnovej kosti s posunom úlomkov a zlomeninu ľavej kľúčnej kosti s posunom úlomkov, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a hospitalizáciu, ako aj obmedzenie obvyklého spôsobu života v trvaní troch mesiacov, s dobou liečby v trvaní šesť mesiacov.“

Za to obvinenému uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) o odvolaní Y. O. proti uvedenému

rozsudku prvostupňového súdu rozhodol rozsudkom z 20. augusta 2024, sp. zn. 23To/53/2024, podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona účinného od 15. marca 2024 za použitia § 41 ods. 1, § 38 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona účinného od 15. marca 2024 trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený Y. O. 25. februára 2024 dovolanie prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Pavla Zajaca, a to z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V odôvodnení mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že k naplneniu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v porušení práva na jeho obhajobu došlo už v priebehu prípravného konania, ktoré sa viedlo formou skráteného konania na OO PZ v Prievidzi, kde toto konanie vykonával poverený príslušník PZ vykonávajúci skrátené vyšetrovanie npor. L. D., ktorý zadovážil v trestnej veci ČVS: ORP-811/PD-PD-2023 do spisu výpoveď svedkyne X. U. spôsobom takým, že to zásadným spôsobom odporuje ustanoveniam Trestného poriadku, čo v konečnom dôsledku skonštatoval aj Úrad inšpekčnej služby vo svojom uznesení označenom ČVS: ÚIS-263/1-OISS-2024 z 8. novembra 2024. V predmetnom uznesení vyšetrovateľ ÚIS skonštatoval skutočnosti, ktoré vyšli najavo aj na hlavnom pojednávaní, ktoré sa v trestnej veci, sp. zn. 1T/120/2023, konalo 17. apríla 2024 pred Okresným súdom Prievidza. Na tomto pojednávaní svedkyňa X. U. nevedela popísať skutok, ktorý sa stal 8. októbra 2023, v dôsledku čoho bola konfrontovaná s obsahom zápisnice jej výpovede z 9. októbra 2023, pričom uviedla, že na polícii v tejto veci vypočutá nebola a policajt prišiel za ňou. Následne doplnila, že zápisnicu, ktorú podpísala ani nečítala, a že s predmetnou vecou nechce nič mať. Napriek vyššie uvedeným nedostatkom, ktoré sa týkajú výpovede svedkyne X. U., bola táto výpoveď použitá na hlavnom pojednávaní 17. apríla 2024 ako výpoveď, s ktorou bola táto svedkyňa v momente, keď nevedela uviesť podrobné okolnosti týkajúce sa skutku z 8. októbra 2023, konfrontovaná. Keďže výpoveď tejto svedkyne bola v prípravnom konaní zadovážená procesným postupom, ktorý odporuje ustanoveniam Trestného poriadku, tak táto výpoveď by mala byť v ďalšom trestnom konaní, a teda aj v konaní pred súdom vylúčená ako dôkaz, ktorý je pre ďalšie konanie nepoužiteľný z dôvodu, že bol získaný nezákonným spôsobom. Obvinený záverom dovolania skonštatoval, že prvostupňový aj druhostupňový súd napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, výpoveď svedkyne X. U., pri posudzovaní jeho viny zobrali do úvahy, a tým porušili jeho právo na obhajobu, ktorého súčasťou je aj to, aby súdy predovšetkým výrok o vine opierali len o dôkazy, ktoré boli získané zákonom predpísaným spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, zároveň zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, a súčasne aj všetky rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, a aby krajskému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Prievidza (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 19. marca 2025 s tým, že sa v plnom rozsahu stotožnila so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu ako aj odvolacieho súdu a zároveň s ich právnymi úvahami. Všetky dôkazy v konaní považovala za vykonané zákonným spôsobom a dovolacie námietky obvineného za obdobné, ktoré uvádzal v doterajšom priebehu súdneho konania, a s ktorými sa odvolací súd v rozsudku zaoberal a sa s nimi aj dostatočne vysporiadal. Z obsahu dovolania obvineného vyplýva, že obvinený chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok. Právo na obhajobu obvineného nebolo žiadnym spôsobom zásadne porušené, preto nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, predmetné dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený podaním z 22. apríla 2025, v rámci ktorého uviedol, že tvrdenie prokurátorky spočívajúce v tom, že všetky dôkazy slúžiace pre hodnotenie výroku o vine boli vykonané zákonným spôsobom je konštatovanie, ktoré nezodpovedá skutočnosti, pričom zdôraznil, že svedkyňa X. U. nebola vypočutá spôsobom ako to predpokladá Trestný poriadok. Obvinený ďalej poukázal na to, že napriek tomu, že výpoveď tejto svedkyne bola získaná nezákonným spôsobom, nedošlo ku konvalidovaniu tejto skutočnosti ani na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, kde táto nezákonne získaná výpoveď bola použitá na konfrontovanie toho, čo táto svedkyňa povedala na hlavnom pojednávaní s tým čo bolo uvedené v zápisnici o jej výsluchu z prípravného konania. Obvinený vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že na umocnenie nezákonnosti bola výpoveď svedkyne X. U. použitá aj pri hodnotení skutkového stavu, na základe ktorého súd vyslovil vinu obvineného, v rozsahu ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku prvostupňového súdu. Podľa názoru obvineného pokiaľ odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že prvostupňový súd prihliadol na svedeckú výpoveď X. U. len v rozsahu jej výpovede realizovanej kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní, tak ani takýto postoj nekonvalidoval nezákonnosť postupu policajta v skrátenom konaní, následne prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní, nakoľko aj odvolací súd pripustil dôvodnosť použitia výpovede svedkyne X. U., čo podľa názoru obvineného predstavuje porušenie práva na obhajobu. Záverom svojho vyjadrenia obvinený zvýraznil, že vzhľadom na vyššie uvedené nesúhlasí s tvrdením prokurátorky, že použil dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Pri

zistiťovani dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Jednotlivé dovolacie dôvody (§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku), sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“ (primerane napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 67/2018, 4 Tdo 17/2019, 4 Tdo 23/2019, 5 Tdo 85/2017, 5 Tdo 7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na tieto v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

V danom prípade pod uvedený dovolací dôvod obvinený podradil svoju dovoláciu argumentáciu spočívajúcu v podstate v tvrdení, že vo veci konajúce súdy pri ustaľovaní skutkového stavu vychádzali zo svedeckej výpovede svedkyne X. U., ktorá bola v prípravnom konaní zabezpečená nezákonným spôsobom.

Z uvedeného plynie, že obvinený v podstate namietal, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, pričom uvedený dovolací dôvod je podľa obsahu potrebné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného

prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Mariana Marinescu proti Rumunsku z 2. februára 2010, č. 36110/03, Emen proti Turecku z 26. januára 2010, č. 25585/02, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku zo 14. februára 2002, č. 26668/95, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, č. 26766/2005 a č. 22228/06 a ďalšie).

V rámci dovolaní inicianého prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže teda najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania. Ako už najvyšší súd skonštatoval vyššie, dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu, aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Vo vzťahu k uvedenému dovolaciemu dôvodu obvinený v podstate namietal nezákonné použitie výpovede svedkyne X. U., ktorú vykonala na hlavnom pojednávaní, keďže v rámci jej výpovede bola konfrontovaná s jej výpoveďou z prípravného konania, ktorá sa ukázala ako nezákonná.

Najvyšší súd v prvom rade uvádza, že s uvedenou dovolacou námietkou obvineného sa - ako s námietkou odvolacou - zaoberal aj krajský súd v dovolaní napadnutom rozsudku, pričom na str. 6 uviedol: „Vo vzťahu k obvineným namietanej svedeckej výpovedi X. U. krajský súd uvádza, že aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na túto prihliadal v rozsahu výpovede svedkyne realizovanej kontradiktórnym spôsobom na hlavnom pojednávaní, a teda námietky vo vzťahu k spôsobu realizácie výsluchu tejto svedkyne v prípravnom konaní nemožno hodnotiť ako relevantné.“

Vo vzťahu k uvedenej argumentácii krajského súdu najvyšší súd dopĺňa, že skutočnosť, že svedecká výpoveď svedkyne X. U. v prípravnom konaní bola súdmi vyhodnotená ako nezákonná, ešte nediskvalifikoval X. U. ako svedkyňu. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že „konfrontácia“ svedkyne s obsahom jej výpovede z prípravného konania bola nadbytočná, keďže nakoniec ju súd v podstate vyhodnotil ako nepoužiteľnú, avšak z obsahu rozsudkov ako okresného, tak aj krajského súdu vyplýva, že vo veci konajúce súdy pri vyhodnocovaní skutkového stavu obsah jej výpovede z prípravného konania nijakým spôsobom nepoužili, preto nemožno v danom prípade v žiadnom prípade konštatovať, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom.

Navyše uvedenému je potrebné uviesť, že v prípade svedeckej výpovede svedkyne X. U. nejde v konaní o jediný usvedčujúci dôkaz, na podklade ktorého bola vo veci konajúcimi súdmi ustálená vina

obvineného, a tak nebola splnená ani druhá podstatná podmienka pre konštatovanie prítomnosti tohto dovolacieho dôvodu, a to, že by malo ísť a jediný a usvedčujúci dôkaz. Vina obvineného bola v konaní ustálená najmä z výpovede poškodenej U. Š., ale aj svedkov R. L. a P. F. a ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi.

Berúc do úvahy uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že ani uvedený dovolací dôvod nebol v konaní naplnený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c) resp. písm. g) Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného Y. O. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.